

உ
கடவுள் துணை.

செந்தமிழ்.

தொகுதி-௩.]

குரோதி ஸூ தைமீ

[பகுதி-௩.]

கம்பர்.

(ருசும் பக்கத்தோடர்ச்சி.)

இவர் சோழனுடன் கோபித்துக்கொண்டது.

கம்பர் சோழனுடன் கோபித்துக்கொண்டு மதுரைக்குப்போம்போது
சொல்லியது.

காத மிருபத்து நான்கொழியக் காசினியை

யோதக் கடல்கொண் டொளித்ததோ—மாதவா

கொல்லி மலையுடைய கொற்றவா நீமுனிந்தா

லில்லையோ வெங்கட் கிடம்.

(தமிழ்நாவல் சரிதை)

இச்செய்யுளானும் இதன்றலைக்குறிப்பானும் கம்பர் சோழனுடன் கோபித்துக்கொண்டமை உணரப்படும். இதன்கட் கம்பர் சோழனை நோக்கி “நீமுனிந்தால்” எனக்கூறுதலால், அவன் இவரை முதற்கண் முனிந்தனனென்பது அறியப்படுகின்றது. இவரைச் சோழன் முனிதற்குக்காரணம், இவர், பெருஞ்செல்வத்தினும், பெருங்கொடையினும், புலவரெல்லாம் ஒருங்கு பாராட்டுஞ்சிறப்பினும் சோழனுற் பெரிதும் அழுக்காறுகொள்ளப்பட்ட வெண்ணைச் சடையவள் ளிலையே மீப்படமதித்து இராமாவதாரத்துப் புகழ்ந்துபாடியதேயாகும். சடையன், முடியுடையரசரும் அழுக்காறுகொள்ளும் வளப்பமும் வண்மையும் புகழும் உடையனாயினான் என்பதற்குப் பல கதைகள் வழங்குவன. அவற்றுட் சிலவற்றை சுண்டைக்கேற்றவாறு சுருக்கியுணர்த்துவேன்.

ஒருநாள் சடையவள்ளல் சோழனதவைக்களத்தே போந்து சிறக்கவீற்றிருந்தபோது, பெருங்குடி வணிகனொருவன், கடலிற்ப

ட்ட அருவிலையுடைய பெருகொளிப் பருமுத்துக்கள் பலவற்றைக் கொணர்ந்து சோழன் திருமுன்னர்வைத்து, 'இவை முடியுடைய வேந்தர்க்குத் தக்கன' என்று கூறுநிற்ப, அரசன் அவற்றைக்கண்டு மகிழ்ந்து கடல்படுவளத்தையே மற்றெல்லாவற்றினும் சிறப்பித்துப் புகழ்ந்தானாக, அதுகண்ட சடையவள்ளல் கழனிபடுவளத்தையே மேம்படுத்தேத்தி, 'அக்கழனிபடுமுத்தைப்போல இவை பெரியனவும் ஒள்ளியனவுமாகா' என்று சோழற்கு மாறுரைத்தனன். அதுகேட்ட சோழன் கழனியில் முத்துப்படுவது கேட்டறிவதன்றியாம் கண்டறிவதில்லை என்ன, சடையவள்ளல் அது நமக்கரிதாவதன்றி எமக்கன்று : நமக்கு யான் அதுகாட்டுவேன் என்று, தமது கழனிபிற்பு கழுகுபோலப் பருத்துவளர்ந்துள்ள கரும்புகளில் ஒரு சிலவற்றைக் கொணரவித்து, அவற்றுட் கோணிக் குறுகியதொரு கரும்பினை எடுத்து அதனொருகண்ணை முறித்தனன். அதினின்று பல முத்துக்கள் தெறித்துவிழ்ந்து, அரசனது முடிமணியொளியினும் பேரொளிபரப்பின. அப்போது சடையவள்ளல் தன் கழனிகளிலொன்றில் ஆயிரக்கணக்கான கரும்புகளில் ஒருசிலவற்றையுடையதொரு சிறுகட்டின்கணிநுந்தவற்றில் ஒர் கோணற் சிறுகரும்பின் ஓர்கண்ணிலிருந்தன இவை என்றும், இங்ஙனமே தன்கழனிதோறும் உள்ளனவற்றை யெண்ணிற் கணக்கிலவாமென்றும் அரசற்கு எடுத்துக்கூறினன். அதுகேட்டு, அரசவையிலிருந்த சான்றோரெல்லாம் 'சடையன் கழனிபடுவ கடல்படா' என்று புகழ்ந்தனர். கரும்பினின்று தெறித்த முத்துக்களெல்லாம் ஒளியானும் பருமைபானும், வணிகன்கொணர்ந்த கடல்படுமுத்துக்களையும் வென்றுசிறுத்தலை அரசன்கண்ணாரக்கண்டு, முகத்தான்வியந்து, அகத்தாற் சடையனது செல்வத்தில் அழுக்காறுகொண்டனன் என்ப. இவ்வரியகதையே மேல் இணையாரமார்பனைப் பாண்டியன் இவன் ஆரென்னும்போது கம்பர்பாடும் வெண்பாளிற் "கன்னன்மதயானைக் கண்டன்மகன்-முன்னங், கணையாழி முத்துதிர்க்கும்" என்பதனாற் குறிக்கப்படுவதாகும். மதயானைக்கண்டன்மகன் முன்னங் கன்னலினின்று கணையாழிமுத்தினை உதிர்க்கும் என உரைக்க. கணையாழிமுத்து - திரட்சியையுடைய கடன்முத்து.

பின், ஓருநாள் வடநாட்டுவணிகன் மற்ருருவன், முடிவேந்தர்க்கேற்ற துண்ணியதொழில்பலவியற்றிய பெருவிலைப்பட்டொன்று கொண்டு சோழன்பால் எய்தியபோது, சோழன் அவ்வழகிய பட்டாடையைக்கண்டு அதனைப்பெறுதற்குமனமுவந்து அதற்குரியவிலையை அவ்வணிகன்பால் வினாபிணன், அதற்கு வணிகன் கூறியவிலைப் பொன்னளவு, தனது பெருநிதியறைக்கணுள்ள பொன்னளவிலும் பன்மடங்கு அதிகமானதுகண்டு, அரசன் அவ்வழகியப்பட்டினைக் கொள்ளவியலாமல் மனம்வாடி, அவ்வணிகனைச் செலவிடுத்தனன். பின்பு, அவ்வணிகன், அரசனிலும் சடையவள்ளலையெபெருஞ்செல்வனாக நாடுமுழுதும் புகழ்தலைக்கேட்டு வெண்ணையரல்லூரெய்தி அவ்வள்ளல்பால் அப்பெருவிலைப்பட்டைக் காட்டி நிகழ்ந்ததுரைக்க, அவ்வள்ளல் மகிழ்ந்து அதனைக்கொள்ளுதல் கருதி விலையினைச் சொல்லக்கேட்டு, இப்பட்டின் மென்மையையும் நுண்டொழிலையும் கருதுமிடத்து இவ்விலை மிகவுஞ் சிறியதேயாமென்று நினைந்து, தனது பெருநிதியறைக்கணினின்று அதன்பெருவிலையை எளிதின்ல்கி அப்பட்டினை வாங்கிக்கொண்டு வணிகனைச் செலவிடுத்தனன். இதன்மேற், சோழன், ஓர்நாள் சடையவள்ளலைக்கண்டு அளவளாவவேண்டித் துதரை விடுத்தானுக்கு, அவ்வள்ளல் தனக்குத் துடையிற் புண்ணுண்டாயிருத்தலால் இவ்வமயம் அரசவை யெய்தற்கு இயலாதென்றும், அதுதீர்ந்து சிறிது குணப்பட்டவாறே ஆண்டுத்தான் எய்தலாகுமென்றும் ஓலைபோக்கிச், சின்னளில் அப்புண் சிறிதுதீர்ந்தவாறே, முன் வணிகன்பால் வாங்கிய பெருவிலைப்பட்டினை உடுத்துக் கொண்டு சோழன்பால் எய்தினான். சோழன், தன்னாலுங் கொள்ளற்கியலாத அப்பட்டைச் சடையனதரையிற்கண்டு வியப்பும் அழக்காரும் மிக்கு முகத்தான் அளவளாவுதற்கிடையே 'துடையிற் புண் தீர்ந்து முழுதும் குணப்பட்டதில்லையே; இப்போது எவ்வளவிலுள்ளது; அதனையான் காணவிரும்புவல்' என அன்புபட மொழிந்தனனாக, அப்போது சடையன், உடுத்த ஆடையைத் திரைத்து நீக்கித் துடையைக்காட்டுதல் அரசர் மரியாதைக்குப்பொருந்தாதென்று கருதித், தான் பெருவிலைகொடுத்துப்பெற்ற அப்பட்டாடையை அத்துடைப்புண்ணுள்ள இடத்துக்குநேரே கையாற் கிழித்து

அப்புண்ணளவீற் காட்டினான். அதுகண்டு அரசன், எமக்கரியதாய்த் தன்செல்வமிகுதி தோன்றற்குக் காரணமான இப்பட்டாடையையும் இவன் ஓர் பொருளாகக் கருதினானில்லை; இவன் செல்வநிலையும் மனநிலையும் இருந்தவாறென்னே! என்று முன்னினும் அதிகமாக இவன்பால் அழுக்காறுகொண்டனன் என்பர். இவ்வரிய கதையே,

“ ஆரூத்
துடையி லெழுசிலந்தி தோற்றுவிக்கப் பட்டின்
புடவை கிழித்த பெருங்கை ”

எனத் தீருக்கை வழக்கத்தினும்,

“ விளவாள் சிலந்தியை யாடையைக் கீறி வெளியிலிடும்
வளமான கீர்த்திகொள் வேளாளர் ”

எனப் பாண்டிமண்டல சதகத்தினும் பாராட்டப்பட்டிருத்தல் காண்க. தன்னால் விலைகொடுத்துக் கொள்ளற்கியலாததொன்றை இவன் கொண்டதனைத் தனக்கறிவிக்கவே, இவன் இப்பட்டுத்திப் போந்தானென்றும், தான் அதிகமாக மதித்துள்ள இவ்வரிய பட்டாடையையும் இவன் ஒருபொருளாக மதியாமையைத் தனக்குணர்த்தவே இவ்வாறு கிழித்தனன் என்றும் சோழன் கருதிச் சடையன்பாற் செற்றங்கொண்டனனாவன். அன்றியும்,

“ மரபுதங்கிய முறைமைபேணிய மள்ளரிபோகிலே ஐகிலேன்
* * * * *
சங்கரன்றரு சடையனென்றொரு தருமதேவதை வாழுவே ”

எனச் சடையன் பாடல்பெறுதலாலும் இவன்பால் அரசன் அழுக்காறு கொண்டனனாவன். இது முற்காலத்துப் பாரியென்னும் வள்ளற்றலைவன்பால் தமிழ்மூவேந்தரும் அழுக்காறு கொண்டதனோடு ஒக்கும்.

இனி, வேறொருவணிகன், பெரும்பொருள் செலவுசெய்து நெடுங்காலஞ்சென்றாலும் தனதுதாய்மையினும் நறுமணத்தினும் குறைவுறாத மேலான கலவைச்சாந்தை மிகுதியாக இயற்றி அதனை ஓர் பண்டியினுய்த்துச் சோழன்பாலெய்தினானுக்கு, தக்க பொருள்கொடுத்து அந்நறுஞ்சாந்தனைப் பெறுதற்கியலாமல் அவ்வணிகளை அரசு

சன் செலவிடுக்க, அவன் சடையன்பாற்சென்று நிகழ்ந்தது தெரிவிக்க, இவ்வாறு முடியுடையரசரும் பெறுதற்கியலாத இத்தகைப்பொருள்களெல்லாம் தன்பாலெய்தற்கு இவ்வளம்பெறு கழனியே காரணமென்றும், அஃதே இவற்றை அநுபவித்தற்குரியதென்றுங்கருதி, அச்சாந்து முழுதையும் சிலகழனிகளில் உழுதொளியுடன் கலக்கி அச்சாந்துக்குரிய விலைப்பொருளை அதுகொணர்ந்த வணிகற்கு ஈந்து விடுத்தனன் எனவும், அதுகேட்டுச் சோழன் சடையன்பால் அழுக்காறுஞ் செற்றமுங் கொண்டனனெனவுஞ் சொல்லுப. *

பின்னோர் காலத்து, புலவர் பலர். பரிசில்பெறுதற்கு வெண்ணைய்நல்லூரை யெய்திச் சடையனது வளமனைக்கண் வீற்றிருந்தாராக, அவ்வமயம் கழனிவெளியிற் சென்றிருந்த சடையவள்ளல் தம் மனைமுற்றத்தைச் சார்ந்தவளவில் ஆண்டு நெல் மிகுதியாகச் சிதறுண்டுகிடத்தலைக் கண்டு, மக்கட்கு உயிர்போலச் சிறந்த இந்நல்லுணவு இவ்வாறு பலர் காலிற்பட்டுப்போவதாகாதே என்னுங்கருத்துக்கொண்டு அவற்றைப்பொறுக்க ஒருங்குசேர்க்கத் தலைப்பட்டனன். ஆண்டுக் குழீஇய புலவரெல்லாம் அவ்வள்ளலு திருவுளத்தினேத்தேறாமல், இவ்வாறு ஒவ்வொருநெல்லையும் விடாமற்பொறுக்கிச் சேர்ப்போன் நமக்கெவ்வாறு பொருள்வழங்க வல்லான்! என்று தம்முள்ளே கூறியிருந்தனர். அதனைக் குறிப்பானுணர்ந்த சடையவள்ளல் சிதறிய நென்முழுதையும் பொறுக்கிச் சேர்த்துவிட்டுக் கூடிய புலவர்க்கெல்லாம் நல்வரவு கூறி அவர்கட்குணவளித்தற்கு விரைந்து அவர்களாவையையும் வரிசைப்படவைத்து உண்கலனமைத்து, அதன்கண்ணே, பொன்னையே அமுதும் பொரிக்கறியுமாகப் படைத்து அவற்றை உண்டு பசிதீருமாறு வேண்ட அவரெல்லாம் ஒன்றும் அறியாராய்த் திகைத்திருந்தவளவில், பொற்கறியும் பொன்னமுதும் உண்டற்காகாவாதலால் இவற்றையெடுத்து வெளியே எறிந்துவிட்டு வேறுண்கலம்பரப்பி நெற்சோறளிக்க என ஏவினான். உடனேதொழிற்குரியார் அவ்வாறேபுரியப், புலவர்கள், வயிரூரவுண்டு கைகழுவிவாய்ப்பூசி வெளியிற் குப்பையிலெறியப்பட்டபொன்களைத் தாம் தாம் விரைந்து பொறுக்கிக்கொள்ளப் புகுழி, அவர்கள் ஒரு

* இக்கதையின வேண்டுகோவுக்கேற்றிக் கூறுவாருமுள்.

வரோடொருவர் கலகம்பட்டுப் பூசன்மிகுத்து நின்றார்கள். அப்போது சடையவள்ளல் அங்கேபோந்து எச்சிற்கலத்துக்குப் பெரும்புலவர்கள் இவ்வாறு கலகமிடலாகாதே' என்று கூறி அவர்கட்குவேண்டு வனநல்கி விடுத்தனன் என்ப. இவ்வரிய கதைபிடுகுருபகுதியே,

“பொன்னு லமுதும் பொரிக்கறியுந் தான்கொணர்ந்து
நன்னு வலர்க்களித்த ஈணயக்கை”

எனத் திருக்கைவழக்கத்திற் பாராட்டப்பட்டிருப்பதாகும்.

இவ்வாறு முடியுடைவேந்தரும் அழுக்காறுகொள்ளும் வளப்பழம் வண்மையும் சடையவள்ளல் உடையனாய்ச் சிறந்தனனென்பதற்கு இயையக் கேட்கப்படுங் கதைகள் பலவாம். இத்துணையுங் கூறியவாற்றூற், சோழன் சடையன்பால் அழுக்காறுகொண்டிருந்தனனென்பது ஒருதலையாம். அவ்வழுக்காறுடியாகச் சடையற்குயிர்த்துணையாய்ச் சிறந்த கம்பர்பாலும் சோழற்கு வெறுப்புண்டாயிற்றென்பது பொருந்திற்றேயாம். பல்லாற்றானும் தன்னால் அழுக்காறு கொள்ளப்பட்ட சடையனுக்கே கம்பர் உயிர்த்துணையாய்ச்சிறந்து அவனையே மீப்படப்பாராட்டியதும், தமக்கு அரசர்க்கொத்த வரிசைபலவளித்துத் தம்மை மிகவுமுயர்த்திய தன்னை அவ்வாறு பாராட்டாமையுமே சோழன் இவரை முனிதற்குக் காரணமென்பது உணர்ந்துகொள்க. இஃதன்றி வேறுவேறு கூறுவாருமுளர்.

இவர் பாண்டியனிடம்போய் மீண்டது:

இவர் சோழனுடன் கோபித்துக்கொண்டு பாண்டியநாடுபோய் மதுரைபுறம் புகும்போது, இப்பெரியாரது அரியவரவினைப் பாண்டியன் தெரிந்து, தானுந் தன் தேவியுமாக எதிர்கொண்டுபோந்து நல்வரவுகூறி இவரது சிவிகையைத் தாங்கினராக, அப்போது இவர் அவர்களைப் புகழ்ந்து பாடினரென்பது,

“பாண்டியனுந் தேவியும் பல்லகீத்சுகம்கீக அப்போது
கம்பர் பாடிய வெண்பா”

“உமையவளு நீயு மொருக்கொப்பெ யொப்பி
லுமையவளுக் கக்குண்டோ ருன்—முமையவடன்

பாகத்தோய் தாண்டான் பலிக்குமுன்னுன் பாண்டியனுள்
* னாகத்தோய் தாண்டா னரசு” †

எனத் தமிழ்நாவலர் சரிதைக்கண் வருதலான் அறியப்படுவது. இங்
வனம் பாண்டியனால் உபசரிக்கப்பட்டுப்போய் அவன் அரண்மனைக்
கண்ணே இனிது வாழ்கின்றகாலத்து, சோழன் தனது பேரவை
கம்பரில்லாமையால் மதியிழந்த வானம்போலவும், தாமரைபிழந்த
பெய்கைபோலவும் ஒளிமழுங்கி அழகுசெட்டிருத்தலைப் பன்னாளுங்
கண்டு, தான் அறியாது முனிந்ததற்குப் பெரிதும்நொந்து, சடைய
வள்ளற்கு அருமைத்தம்பியாகிய இணையாரமார்பன் என்பானைய
ழைத்துக் கம்பரைக் கூட்டிக்கொண்டுவருமாறு மதுரைக்குச் செல
விடுத்தனன். அவனும் அங்ஙனமே மதுரைபோய்க் கல்னியிற்பெரிய
கம்பரைக்கண்டு, நெடுநாட்டிரிந்த பரிவுதீர அளவளாவி மகிழ்ந்து
தான்வந்த காரணமுரைப்ப, கம்பரும் இணையாரமார்பனைப் பாண்டி
யற்கு நண்பினனாக்கவிழைந்து அவனுடன் அரசவையிற் புகுந்தவள
வில், பாண்டியன் இருவரையும் வரவேற்றுத் தனது சிங்காதனத்தி
ருத்திக் கம்பரை நோக்கி ‘நும்முடன் அழகுபெற வீற்றிருக்கும்
இத்திருவுடையான் யார்?’ என்ன, கம்பரும், இவன் ‡ தமக்கும்
சரராமனுக்கும் தம்பியென்றும், இணையாரமார்பன் என்னும் பெய
ரினான் என்றும் கூறக்கேட்டுப் பாண்டியன் மகிழ்ந்தனன். இது,

தீரம்பெரிய தென்னர்பிரான் சிங்காதனத்திற் சேர்த்தியீவ
னாரென்றுரைப்ப நம்பியிணை யாரமார்ப னடியேற்குஞ்
சாருஞ்சரராமனுக்குமொரு தம்பியெனக்கம் பன்புகழும்
வாரும்பெருவெண் ணையர்பெருமான் வளஞ்சேர்சோழ மண்டலமே.

[மேற்கோள்.]

என்னுடைய தம்பி சரராம னுக்கிளையான்
கன்னன் மத்யானைக் கண்டன்மகன்—முன்னன்

* “பாதத்தோய் தாண்டான் பதி” எனவும் பாடும்.

† “பலர்புகழ் கம்ப ருமையுட னீயுமொப் பாயென்றதும்” எனப்
பாண்டியனிடலசதகத்து வருதலானும் இது கம்பர்பாட்டாதல் தெள்ளித்

‡ கம்பர் இணையாரமார்பனைத் தமக்குக் தம்பி என்று கூறியது சடைய
யற்குத் தமக்குமுள்ள ஒற்றுமைபற்றி யாகும்.

கணையாழி முத்துதிர்க்குங் காவிரிகுழ் சோனாட்
டிணையார மார்ப னிவன்.*

எனச் சோழமண்டல சதகத்து வருதலானும், தமிழ்நாவலர் சரிதைக் கண், 'என்னுடைய தம்பி' என்னுஞ் செய்யுள்முகத்து, 'கூட்டிக் கொண்டு வரச் சோழனனுப்பிய இணையாரமார்பனைப் பாண்டியன் 'இவன் யார்' என்னக் கம்பர் பாடிய 'வெண்பா' என்னுந் தலைக்கு, றிப்புக் காணப்படுதலானும் உணரப்படும். தமிழ்நாவலர் சரிதையிலுள்ள 'என்னுடைய தம்பி' என்னுஞ் செய்யுள் சோழமண்டல சதகமேற்கோளில் உள்ளவாறன்றிக் 'கன்னி மதயானைக் கம்பன்மகன்—அன்னும், பணையாரீர் வேலிப்பழனஞ்சூழ் சோனாட், டிணையார மார்ப னிவன்' என வேறுபாடங் கொண்டுள்ளது. இது சோழமண்டலசதக மேற்கோளிலுள்ளதுபோலப் பொருள் சிறுவமை காண்க.

பின், கம்பர், இணையாரமார்பன் அழைத்தவாறு சோழன்பாற் செல்லக்கருதியிருக்கு நாளில் ஒருநாள், பாண்டியன், தனது மதுரைப்பதியே எல்லா நகரங்களினும் அழகுடைத்தென்பதைக் கம்பர்க்குத் தோற்றுவித்தற்பொருட்டு அதனைப் பல்வகையான் அலங்கரித்து வியந்து மகிழ்கின்றவளவில், கம்பர், 'இது திருவெண்ணையல்லூரிலுள்ள இடுகாட்டளவே சிறப்பது' எனவுரைக்க, பாண்டியன் அத்தகைச் சிறப்புவாய்ந்த நகரைத் தான் கண்ணிற்கண்டு தெளிய வேண்டுமென்று ஆசைமிகுந்தனனாக, உடனே கம்பர் பாண்டியனை அழைத்துக்கொண்டு இணையாரமார்பனுடன் வெண்ணையல்லூர் சென்றனரென்ப. (இது, கம்பர் சோழனுக்குத் தர்பெருமையினை யும், முடியுடையரசரும் தம்வயப்பட்டொழுகுதலையும் உணர்த்தவேண்டிப் புரிந்ததோர் சூழ்ச்சியாகுமெனத் தோற்றுகின்றது.) ஆங்குத் திருவெண்ணையல்லூரிற் சடையவள்ளல் பாண்டியன் முதலி

* உடன்பிறப்பொற்றுமையால் முன்னோன்சிறப்பைப் பின்னோனுக் கேற்றிக் கன்னந் கணையாழி முத்துதிர்க்கும் இணையாரமார்பன் என்றார்; மேல் 'யாமார்புகழ்' என்னுஞ் செய்யுளிற றிரிகர்த்தனான சடையனைக் 'கோமாற னிட்டபொற் சிங்கா தனம்பெற்ற கொற்றவன்' என்றதுபோலக்கொள்க. (செந்தமிழ்த் தொகுதி-௩, பகுதி-க, பக்கம்-௫.)

யோர் வரவை முன்னரேயறிந்து, கம்பர் பாண்டியற்குரைத்ததினும் பதினமடங்கதிகமாக மணிகளாலும் பொன்னாலும் அமரர்பதிபோலத் தன்னூரை அலங்கரித்துவைத்திருந்தன னெனவும், வழுவியும் ஆண்டுப்புழுந்து அந்நகர்ச் சிறப்பைக் கண்ணாக்கண்டு பெருவியப் பெய்தித் தன்னகர்க்கு மீண்டனெனவும் கூறுப. இவற்றை,

விள்ளுமதுரை யலங்கரித்த வீம்புநோக்கி வெண்ணெய்நல்லூ
ருள்ளுமிடுகா டொக்குமென வுரைத்தான்கம்ப னுரைத்தமுறை
யள்ளுமணியாற் பசும்பொன்னு லமரர்பதிபோ லலங்கரித்தே
வள்ளல்வழுதி யகிரியிப்ப வாழ்ந்தோன்சோழ மண்டலமே.

(சோழமண்டலசதகம்)

என்னும்பாட்டான் அறிந்துகொள்க. பாண்டியன் மதுரைக்குமீண்டபின்பு கம்பர் சோழன்பால் எய்தி அவனால் முன்போலவே போற்றப்பட்டு இனிது வாழ்ந்திருந்தனர்.

இவர் பின்னரும் சோழனுடன் கோபித்துக்கொண்டது.

இது தமிழ்நாவலர்சரிதைக்கண்,

கம்பர் பின்னொருகாற் சோழனுடனே கோபித்துக்கொண்டபோது
சொன்ன வேண்பா.

மன்னவனு நீயேயோ மண்ணுலகு மிவ்வளவோ
வுன்னையோ யான்புகழ்த்திங் கோதுவ—தென்னை
விருந்தேற்றுக் கொள்ளாத வேத்துண்டோ சோழா
குரங்கேற்றுக் கொள்ளாதோ கொம்பு.

எனவருதலானறியப்படுகின்றது. இவர் சோழனுடன் திரும்பவும் இவ்வாறு கோபித்துக்கொள்ளுதற்குக் காரணம் என்னையெனிற்கூறுவேன் : கம்பருக்கு அம்பிகாபதி என்னும் பெயரிலோர் திருமகனாரிருந்தனர். அவரும் புலமையாற் சிறந்து அரசவையேத்தவாழ்கின்ற காலத்துச் சோழன்றிருமகள் அவரைக் காமிக்க அவரும் அவளை விழைந்து களவிடுமுழுதலைச் சோழன் நெரிந்துகொண்டு அவரை ஒறுத்தற்கு அற்றம்பார்க்கிருந்தனன். அக்காலத்து அம்பிகாபதியார் பாடுவனவெல்லாம் சிற்பின்பம்பற்றியே வருதலை அரசன்றோர்ந்து ஒருநாள் அவன் அவரை நோக்கி நீவிர் இப்போதே ஒருநாள்

செய்யுள் சிற்றின்பம்பற்றாது பேரின்பமேபற்றிப் பாட வல்லீரோ என வினாவ அவரும் அங்ஙனம் பாட வல்லென் என்ன, அரசன் அந்நூறிலொன்றே னுஞ் சிற்றின்பங் கலந்ததாபின் நுந்தலையெ வெட்டி விடுவேனென அவரும் ஓட்டிய முறைதவறின் அவ்வாறே புரிக என் றுடன்பட்டுப் பாடிக்கொண்டிருந்தனர். இச்செய்தியைக் கேள்வி யுற்ற சோழன்மகன் தன் ஆசைநாயகர்க்கு ஏதேனும் பிரமாதம் நே ருமோ என்று கவன்றிருந்தவன் சில்போது கழிந்தவாறே அம்பிகா பதியாரைக்காண்டல் வேட்கை மீதூர்ந்து மாளிகையில் மேனிலையி னோர்புறத்தே மறைந்துநின் று தலையமட்டும் வெளிக்கொண்டு அவ ரிருந்த அரசவையை நோக்குவாளாயினான். அந்நிலையில் அம்பிகாப தியார் தொண்ணூற்றொன்பது கனியும் பேரின்பமாகப் பாடியவர் ஊழ்வினை சூழ்தலான் அம்மறைந்துகோக்கிய சோழன்மகன் தலையி னைத்தாம் முற்படக்கண்டு மயங்கி நூறுஞ் செய்யுளொன்றைச் 'சற் றே பருத்ததனமே குலங்க' என்றெறித்துச் சிற்றின்பமாகப் பாடி முடித்தனர். அப்போதே சோழன் ஓட்டியநெறி பிழைத்திரென்று அம்பிகாபதியார்க் குரைத்து அவர்தலையினை வாளாலெறிந்தான். இந்நிகழ்ந்தவெலாம் கம்பர்கேட்டு விரைந்துபோந்து வெட்டுந்நுகிட க்கும் மகனுடலைக்கண்டு ஆறத்துபருடையராய்,

மட்டுப் படாக்கொங்கை மாறார் கலவி மயக்கத்திலே
கட்டுப்பட்டாயென்ன காதல்பெற் றாய்மதன் கையம்பினூற்
பட்டுப்பட்டாயினுந் தேறுவை யோவென்று பார்த்திருந்தேன்
வெட்டுப்பட்ட டாய்மக னேதலை ளளின் விதிப்படியே.

என்னுஞ் செய்யுளைக் கூறித் தம்மகனுர்க்குச் செய்வன செய்திருந்த னர் என்ப. இங்ஙனந் தம்மருமை புகனரை அரசன் கொன்றதே கம் பர் திரும்பவும் அவனுடன் கோபித்தற்குத் தலையானகாரணமாகும்.

இனி, கம்பர்வம்மிசத்தினர்க்குள் ஓர் அரியகதை வழங்குகின் றது. அல்தாவது;—கம்பருக்குக் காவேரி என்னும் பெயரில் ஓர் அழகுடைத் திருமகள் இருந்தனர். அவளைச் சோழன்பகன் முறை தவறி விரும்பி அவளைத் தான்எய்தற்குப் பல்லாற்றினும் முயன்ற னன். இது தெரிந்த அத்திருமகள் உயிரினும் பன்மடங்கு சிறந்த

கற்பினையழித்துப் பழிமலைந்து வாழ்தலினும், அவ்வுயிரையிழந்து புகழெய்தலே சிரிதாமெனத் தேர்ந்து, கம்பர் திருமனையின்முற்றத் தொருபுறத்துக் கம்புநிறையப் பெய்திட்ட மிகவும் ஆழமான பெரிய தோர் கம்பங்குழி நடுவில் ஒருநள்ளிரவில் தனியே இறங்கி மூழ்கிமாய்ந்தனர். [கம்பு என்னுந்தானியத்தை ஓர் பெருங்குழிநிறையப் பெய்து அதன்மேல் ஓர் திண்ணியபொருளையிட்டால் அக்கம்பு எளிதி லிடம்விட்டுக்கொடுத்தலால், அப்பொருள் விரைந்து உள்ளே புக்கு மூழ்கலுறும்] இங்ஙனம் தம்மருமைகள் மாய்ந்தவகையினைக் கம்பர் ஆராய்ந்தறிந்து ஆற்றொணுஇடரில் மூழ்கினவராகி, 'இஃது அரசன் முறைதவறியதனானே எய்தியது' என்று தெளிந்துபோய் அரசனை முனிந்தனர் என்பதேயாம். இப்போதும் இவர் வம்மிசத்தினர் மேற்காட்டிய காவேரி என்னுங் கற்புடையாட்டியைத் தங்கள்விட்டுத் தெய்வமாகக்கொண்டு அவ்வாறு திருவுருவத்தை வழிப்பட்டுவருகின்றனர். இதுவும் கம்பர் சோழனை முனிதற்குத் தக்க பெருங்காரணமாம்.

(இன்னும் வரும்)

இங்ஙனம்,

ரா. இராகவையங்கார்,

பத்திராசிரியர்.

“வீரகல், மாஸ்திகல்”

(கூகம் பக்கத்தோடச்சி.)

இனி மாஸ்திகல் வின்னதென்பதையும் அதைக்குறித்த இலக்கணமும் கூறுவோம். 'கொண்டானிற் றுன்னிய கேளிர் பிறரில்லை' என்னும்படியான ஆப்சபந்துவாகிய புருஷனிறந்தபின் னாற்றாளாய் 'தெய்வந் தொழாஅள் கொழுநற் றொழுதெழுவாள்' ஆகிய நன்பனை விதானும் தன்னின்கணவனுடன் சுவர்க்கம்புகுதல் கருதி அவனுக்காக வளர்த்த தீப்புகுதல் முன்காலத்துச் சாதாரணமானதோர் வழக்கம். இவ்வாறு மாய்த்துக்கொண்ட பத்தினி ஸதி யென்று கூறப்படுவாள். இவ்விமித்தமாய் நட்டகல் மகாலதிகல் லென்று பெயர்.

இதுவே வழக்கில் மாஸ்திகல் லாயிற்று. இம்மாஸ்திகல்லின் படம் இதனடியில் வரைந்துள்ளது.

‘மாஸ்திகல்’



இக்கல்லின் நடுவில் ஒருகம்பமும் அதினின்றும் ஒருகையும் காட்டியிருக்கிறது. இக்கையினடியில் சாதாரணமாய் தீப்பாய்ந்த ஸ்திரீயைத் தனியாபாகிலும், அல்லது அவள் கணவனுடனாகிலும் சித்திரித்திருக்கும். எழுத்துக்கள் காணப்படின் அவை கைக்குமேலேயே இருப்பது வழக்கம். இக்கல்லை அந்நாட்டார் ‘வியாஸநதோளுகல்லு’ என்கிறார்கள். தவிரவும் இக்கல்லின் விஷயமாய் ஒரு கதை சொல்லுவதுமுண்டு. ஒருக்கால் கைலாசத்தெழுந்தருளியிருந்த பரமசிவன் சன்னிதானத்து வியாசர் விஜயஞ்செய்து சாஸ்திர சர்ச்சை செய்து கொண்டிருக்க நடுவில் விஷ்ணுவே ஸர்வோத்தமன் என்றுசாதிக்க,

மற்றவர்கள் மறுக்க, இவர் தான் சொல்லியதை வற்புறுத்திக் கூறுங்கால் தூக்கிய கையைத் தோளோடுந் துணிக்கப்பட்டது. இத்தோளுங் கையும் அடித்துவைத்த கற்களே அவ்வியாஸர்தோள் கற்களென்று லிங்காயதர்கள் இன்னமும் காட்டுகிறார்கள்.

இவ்வாறு தீப்புக்குதலை தோள்கொடுத்தவென்று கன்னடத்தார் வழங்குகிறார்கள்.

மாஸ்திகற்களில் அநேகமாய் எழுத்துக்கள் காணப்படுவதில்லை. வெகுதூர்லபமாய் சிலசில கற்களிலிருக்கின்றன. அடியில் உதாரணங்காட்டியிருக்கிறேன். அதாவது,
 “வீரவடிகாவஸ்ரீ.....ராயமகாராயர் பிருதுவிராச்சியம் செய்திருக்க சகவருஷம் 1339-வது ஹேவிளம்பி ஸம்வत्சத்து பாத்திரபதசுத்த பஞ்சமி ஸ்ரீ ஸகாட்லபுரத்தும் ரெ.....மகன்புக்கான்ஸ்வர்க்கஸ்தன் ஆனதில் அவன் பெண்டாட்டியர் மூவர்தோளும் கையும் கொடுத்தகம்பம்.
 வடி—ஸூ, 5,—ஸ்ரீ ஸஹாபூயவா—ரஜீரெ.....ஜமவூக்க ராநூவூ—வலுவ சூடிவிசூ—தநஹேண—திரா—மூவருதோளுகயிகொட்டகட்வ (1)

தீப்பாய்தலைக்குறித்து தமிழிலக்கண இலக்கியங்களில் பலவிடத்திலும் காணலாம்.

தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரத்தின் எக—ம் சூத்திரத்தில் “நல்லோள் கணவனொடு நரியழற் புகிஇச், சொல்லிடை யிட்ட பாலை நிலையும்” என்பதனை விளக்கி, நச்சினூர்க்கினியார், “கற்புடை மனைள் தன் கணவனிற்ந்துழி அவனொடு எரிபுகுதல்வேண்டி எரியை விலக்கினாரோடு உறழ்ந்துகூறிய புறங்காட்டுகிலையானும்: எல்லாநிலத்தும் உளதாகி வேறு தனக்கு நிலனின்றி வருதலானும் நண்பகல் போல வெங்கனலான் வெதுப்புதலானும் புறங்காட்டைப் பாலையென்றார்” என்று எழுதியுள்ளார்.

(1) வீரபிரதாபஸ்ரீ.....ராயமகாராயர் பிருதுவிராச்சியம் செய்திருக்க சகவருஷம் 1339-வது ஹேவிளம்பி ஸம்வत्சத்து பாத்திரபதசுத்த பஞ்சமி ஸ்ரீ ஸகாட்லபுரத்தும் ரெ.....மகன்புக்கான்ஸ்வர்க்கஸ்தன் ஆனதில் அவன் பெண்டாட்டியர் மூவர்தோளும் கையும் கொடுத்தகம்பம்.

சிலப்பதிகார சதாநாயகியாகிய கண்ணகி ஓர் ஸ்தி. வெள்ளிவீதி யார் மற்றொருத்தி. ஸ்திகளைக்குறித்து மணிமேகலையில் “ ஒருங்கு டன் மாய்ந்த பெண்டிர்” என்றும், புறப்பொருள்வெண்பாமாலையில் “காதற் கணவனொடு கனையெரி சூழ்து, மாதர்மெல் வியலின் மலிபு ரைத்தன்று”; “ தாங்கிய கேளொடு தானு மெரிபுகப், பூங்குழை யாயம் புலர்கென்னும்” என்றும் கூறியிருத்தல் காண்க.

இவ்வாறு எரிபுகுஉயிர்மாய்த்துக்கொண்ட ஸ்திகளைக்குறிக்கு மிடங்கள் இலக்கியத்துள் பலவாகலின் ஆங்காங்கு நேர்ந்தவிடத்துக் கண்டு கொள்க.

து. அ. கோபிநாதராவ்.

நி ரு த்த ம் .

—:0:—

இந்தச் ‘செந்தமிழ்’ ப்பத்திரிகையிலே சென்ற தொகுதி ஒன்றி லே வேதாங்கலித்தைகளுள் ஒன்றாகிய நிருத்தத்திலே சொல்லப்பட்ட டீரின் பெயர்களும் அவற்றின் பொருள்களும் எழுதப்பட்டன. இப்போதும் நிருத்தத்தினின்றும் பிருதுவி முதலிய சிலவற்றின் நாமதேயங்கள் ‘செந்தமிழ்’ வாசிப்பவர்கட்குப் பிரயோசனப்படுமி ளனக் கருதி சுண்டெழுதப்படுகின்றன.

பிருதுவி.

க. கொ	அ. கிதி	கரு. இளை
உ. குமை	கூ. அவனி	ககூ. கிருதி
ங. சமை	க0. உருவி	கௌ. பூ
ச. கமை	கக. பிருதுவி	கஅ. பூமி
ரு. கை	கஉ. மகி	ககூ. பூடை
கூ. சமை	கங. இரிபம்	உ0. காது
எ. கோணி	கச. அதிதி	உக. கோத்திரை.

இந்த இருபத்தொன்றும் பிருதுவிக்குச் சொல்லப்பட்ட நாம தேயங்கள். இவற்றுள்ளே அவனி, பிருதுவி, மகி, பூ, பூமி, கோத்திரை என்னும் ஆறுசொற்களும் பிங்கலநிகண்டிலுஞ் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

ஆகாசம்.

க. அம்பரம்	கூ. பிருதுவி
உ. வியத்து	கௌ. பூ
ஈ. வியோமம்	கக. சுயம்பூ
ச. வகி	கஉ. அத்துவா
ரு. தன்வம்	கஈ. புட்கரம்
சூ. அந்தரிட்சம்	கச. சகரம்
எ. ஆகாசம்	கரு. சமுத்திரம்
அ. ஆபம்	கசூ. அத்துவரம்.

இந்தப்பதினொன்றும் ஆகாசத்திற்குச் சொல்லப்பட்ட பெயர்கள். இவற்றுள்ளே அம்பரம், வியோமம், புட்கரம் என்னும் மூன்று சொற்களும் பிங்கலநிகண்டிலும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

பொன்.

க. ஏமம்	கூ. பேசம்	கக. பருமம்
உ. சந்திரம்	எ. கிருசநம்	கஉ. அமிர்தம்
ஈ. உருக்குமம்	அ. உலோகம்	கஈ. மருத்து
ச. அரியம்	சூ. கநகம்	கச. தத்திரம்
ரு. இரணியம்	கௌ. காஞ்சநம்	கரு. சாதரூபம்.

இந்தப் பதினைந்தும் பொன்னுக்குச் சொல்லப்பட்ட நாமதேயங்கள். இவற்றுள்ளே ஏமம், சந்திரம், இரணியம், கநகம், காஞ்சநம், சாதரூபம் என்னும் ஆறு சொற்களுஞ் சூடாமணி நிகண்டிலுஞ் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

திக்கு.

க. ஆதை	ச. ஆட்டை	எ. ககுபம்
உ. ஆசை	ரு. காட்டை	அ. அரிதம்.
ஈ. உபரை	சூ. வியோமம்	

இந்த எட்டும் திக்கிற்குச் சொல்லப்பட்ட நாமதேயங்கள். ஆசை, காட்டை, ககுபம், அரிதம் என்னும் நான்கு சொற்களுள் சூடாமணிநிகண்டிலுள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

பகல்.

க. வத்தோசு	எ. கருமம்
உ. தியெள	அ. கிருணம்
ந. பானு	கூ. திரம்
ச. வாசரம்	கௌ. திவா
நீ. சுவசராணி	கக. திவேதிவே
சூ. கிரஞ்சம்	கஉ. தியவித்தியவி.

இந்தப் பன்னிரண்டும் பகலுக்குச் சொல்லப்பட்ட நாமதேயங்கள். வாசரம், திரம், திவா என்னுஞ்சொற்கள் தமிழ்மொழியிலும் வழங்கப்பட்டிருக்கின்றன.

வாக்கு.

க. சலோகம்	கந. வானீசி	உரு. வக்கிநு
உ. தாரை	கச. வாணம்	உசூ. உபத்தி
ந. இளை	கரு. பவி	உஎ. மாயு
ச. கௌ	கசூ. பாரதி	உஅ. காசுத்து
நீ. கௌரி	கஎ. தமனி	உகூ. சிசுவை
சூ. காந்தருவி	கஅ. நாளி	நௌ. கோடம்
எ. கபீரை	ககூ. மேனை	நகூ. சுவரம்
அ. கம்பிரை	உௌ. மேளி	நஉ. சப்தம்
கூ. மந்திரை	உச. சூரியை	நந. சுவரம்
கௌ. மந்திராசனி	உஉ. சரசவதி	நச. இருக்கு
கக. வாசி	உந. நிவித்து	நரு. சீ
கஉ. வாணி	உச. சுவாலை	நசூ. காலை
		நஎ. மகி.

என்னும் இவைகளும் பிறவும் வாக்கிற்குச் சொல்லப்பட்ட நாமதேயங்கள்.

யாகம்.

க. யஞ்ஞம்	சு. நாரியம்	கக. மகம்
உ. வேநம்	எ. சவநம்	கஉ. விட்டுணு
ங. அத்துவரம்	அ. ஓளத்திரை	கங. இந்து
ச. மேதம்	கூ. இட்டி	கச. பிரசாபதி
ரு. ஷீத்தம்	கஓ. தேவதாதை	கரு. கர்மம்.

இந்தப் பதினைந்தும் யாகத்திற்குச் சொல்லப்பட்ட நாமதேயங்கனாகும்.

யாழ்ப்பாணத்துச் சன்னாகம்
குரோதி(வ) வைகாசிம^ர

இங்ஙனம்,
அ. குமாரசுவாமிப்பிள்ளை.

உ

சிவமயம்.

இராமாவதாரச்செய்யுட்பாடாந்தரம்.

(உரு-ம் பக்கத்தொடர்ச்சி.)

நீர்விளையாட்டுப்படலம்.

குண்டலந் திருவில் வீசக் குலமணி யார மின்ன
விண்டொடர் வரையின் வைகு மென்மயிற் கணங்கள் போல
வண்டொர் கோதை மாதர் மைந்தர்தம் வயிரத் திண்டோட்
டண்டுக டழுவு மாசை புனற்கரை சார்கின் றூரும்.

என்னும் கூ-ம் செய்யுளில், 'தண்டிக டழுவு மாசை புனற்கரை சார்கி
ன்றூரும்' என்பது 'தண்டிக டழுவு மாசை யாற்கரை சார்கிலாரும்'
எனக்காணப்படுகின்றது. வரையின்வையும் மயிற்கணங்கள் போல
(நீரின்கண்ணை தம்மைத்தாங்கி நிற்கும்) நாயகர்களுடைய புயங்க
ளைத்தழுவிக்கொண்டிருக்கு மாயையாற் கரையை அடைகிலாரும்
என்பபொருடருதலின் 'தண்டிக டழுவு மாசை யாற்கரை சார்கிலாரு
ம்' என்பதே பொருத்தமுடைத்து. கரைசாரின் தழுவுதல் நீங்குமா
தலின் 'கரைசார்கின்றூரும்' என்பது பொருத்தமின்றென்க. வ
ரையின்வையும் மயிற்கணங்கள் போலத் திண்டோட்டண்டுகள் தழுவு
மாயையால் எனக்கூட்டிமுடிக்க.

உண்டாட்டுப்படலம்.

வெண்ணிற நறையிறை வெள்ள மென்னவும்
பண்ணிறஞ் செறிந்திடை பரந்த தென்னவு
முண்ணிறை காமமிக் கொழுகிற் றென்னவுந்
தண்ணிறை நெடுகிலாத் தழைத்த தெங்குமே.

என்னும் ௧-ம் செய்யுளில், 'பண்ணிறஞ் செறிந்திடை பரந்ததென்னவும்' என்பது 'பண்ணிறம் பொலிந்தபால் பரந்த தென்னவும்' எனக் காணப்படுகின்றது. கட்டிலப்படும் பொருளன்றாகிய பண்ணினும், கட்டிலப்படும் பொருளாகிய பால் உவமை கூறுதல் சிறப்பாதலின், 'பண்ணிறம் பொலிந்தபால் பரந்த தென்னவும்' என்பதே பொருத்த முடைத்து.

செய்

தயங்குதா ரகையுரை தரள நீழலும்
இயங்குதார் மிடைந்தகா ரெழினிச் சூழலும்
கயங்கள்போன் றெழிப்பளிங் கடுத்த கானமும்
வயங்குபூம் பந்தரு மகளி ரெய்தினார்.

என்னும் ௩-ம் செய்யுளில், 'தரளநீழலும்' என்பது 'தரளப்பந்தரும்' எனவும், 'இயங்குதார் மிடைந்தகா ரெழினிச் சூழலும்' என்பது, 'இயங்குகான் மிடைந்தகா ரெழினிச் சூழலும்' எனவும் காணப்படுகின்றன. முன்னையவற்றிலும் பின்னைய பொருள்கொள்ளுமிடத்துச் சிறப்புடையனவாதல் காண்க. 'காரெழினி' என்பது மேகத்தை யொத்ததிரைகளென்று பொருள்கொள்ளுமிடத்துச் சிறிதும்பொருந்தாமையாகாண்க.

செய்

விடனெக்கு நெடிய நோக்கி னரூதொக்கு மின்சொ லார்த
மடனெக்கு மடனு முண்டோ வாணுத லொருத்தி காணத்
தடனெக்கு நிழலைப் பொன்செய் தண்ணறுந் தேறல் வள்ளத்
துடனெக்க வவந்து நீயே யுண்ணுதி தோழி யென்றான்.

என்னும் ௧0-ம் செய்யுளில், 'வாணுத லொருத்தி காணத், தடனெக்கு நிழலைப் பொன்செய் தண்ணறுந் தேறல் வள்ளத், துடனெக்க வவந்து நீயு முண்ணுதி தோழி யென்றான்' என்பது 'வாணுத லொருத்திதான்றன், சடமொக்கு நிழலைக் கண்டே தண்ணறுந் தேறல் வள்ளத், துடனெக்க வந்தாய் நீயு முண்ணுதி தோழி யென்றான்' எனக் காணப்படுகின்றது. 'தடனெக்குநிழல்' என்பதற் பொருள்பொருந்தாமையின் 'சடமொக்கு நிழல்' என்பதே பொருத்தமுடைத்து. சடம் -

தேகம். 'காண்' என்பதும் பொருத்தமின்றாதல் காண்க, 'உவந்து' என்பதிலும் 'வந்தாய்' என்பதும் சிறப்பாதல்காண்க. வள்ளத்துக்கண்டு எனமுடிக்க.

ஷி

கனைகடற் கள்வனாற் கலக்க முற்றதை
அனகனுக் கறிவியென் றறியப் போக்குமோர்
இனமணிக் கலையின டோழி நீயுமென்
மனமெனத் தாழ்தியோ வருகி யோவென்றான்.

என்னும் உரு-ம் செய்யுளில், 'கனைகடற்கள்வனால்' என்பது 'கனைக முற்காமனால்' எனக்காணப்படுகின்றது. காமனை கலக்கமுறுவித்தற் குரியவனாதலின் 'கனைகடற்கள்வனால்' என்பதிலும் 'கனைகமுற்காமனால்' என்பதே சிறப்புடைத்து.

ஷி

செற்றமுன் புரிந்ததோர் செம்மல் வெம்மையாற்
பற்றலு மல்குவிற் பரந்த மேகலை
அற்றுகு முத்தின்முன் னவனி சேர்ந்தன
பொற்றொடி யொருத்திகண் பொருத முத்தமே.

என்னும் ௩௦-ம்செய்யுளில், 'செற்றமுன் புரிந்ததோர் செம்மல்' என்பது 'செற்றன னேகவோர் செம்மல்' எனக்காணப்படுகின்றது. வெறுத்தவளாய்ச் செல்லும்பொழுதே செம்மல் பற்ற அற்று எனப் பொருள் தந்து இயைந்துநின்றலின் 'செற்றனளேக' என்பதே பொருத்தமுடைத்து. வாளா பற்ற அறுதல் கூடாதென்க.

ஷி

துனிவரு நலத்தொடு சோர்கின் றுனொரு
குனிவரு துதலிக்குக் கொழுந னின்றியே
தனிவரு தோழியுந் தாயை யொத்தன
ளினிவரு தென்றலு மிரவு மென்னவே.

என்னும் ௩௦-ம் செய்யுளில், 'தனிவரு தோழியுந் தாயை யொத்தனள்' என்பது 'தனிவருந் தோழியுந் தானு மொத்தனள்' எனக் காணப்படுகின்றது. நுதலிக்கு தோழியும் தென்றலும் இரவுமென்னத் தானுமொத்தனள் எனப் பொருள்கொள்ளுமிடத்து மிகவுஞ் சிறந்து காட்டலின் 'தானுமொத்தனள்' என்பதே சிறப்புடைத்தாதல் காண்க. தோழியும் என்பதில் உய்மை ஆக்கம். தானும் என்பதிலும் மை எச்சம். தாயைக் கூறுதல் ஈண்டுச் சிறப்பின்று.

எதிர்கோட்படலம்.

அடாநெறி யறைதல் செல்லா வருமறை யறைந்த நீதி
விடாநெறிப் புலமைச் செங்கோல் வெண்குடை வேந்தர் வேந்தன்
படாமுக முகிலிற் றேன்றும் பருவமொத் தருவி பல்சூங்
கடாநிறை யாறுபாயுங் கடலொடு கங்கை சேர்ந்தான்.

என்னும் க-ம்செய்யுளில், 'படாமுக முகிலிற் றேன்றும் பருவமொத் தருவி பல்சூங், கடாநிறை யாறுபாயுங் கடலொடு கங்கை சேர்ந்தான்' என்பது 'படாமுகப் பணைக்கை' நால்வாய்ப் பாகடுஞ் சிற்றத்துப் பிறிற், கடாமத யானைச் சேனைக் கடலொடுங் கங்கை சேர்ந்தான்' எனக்காணப்படுகின்றது. முனையிதிற் பொருட்பொருத்தஞ் சிறிது மின்றாதலின், பின்னையதே பொருத்த முடைத்து.

இவைகளையன்றி இன்னும், எழுச்சிப்படலம் எ-ம்செய்யுளில் *ஆர்த்தது விசம்பை முட்டி மீண்டகன் றிசைக ளெங்கும்' என்பது 'ஆர்த்தது விசம்பை முட்டி யகன்பெருந் திசைக ளெங்கும்' எனவும், 'சீர்த்தது' என்பது 'தீர்த்தது' எனவும், வகாக்காட்சிப்படலம் கஉ-ம் செய்யுளில் 'பிடிப்புக்காவிடை' என்பது 'பிடிப்புக்காயிடை' என வும் ஷஉச-ம்செய்யுளில் 'அழலோடும்' என்பது 'எழிலோடும்' என வும், ஷஉ எச-ம் செய்யுளில் 'கண்ணுளராடறேறும்' என்பது 'கண் ணுளராடலோதை' எனவும், உண்டாட்டுப்படலம் சு-ம் செய்யுளில் *சேக்கையின்பச்செரு' என்பது 'சேக்கையின் வினைசெரு' எனவும், ஷஉ உஉ-ம் செய்யுளில் 'கடித்த' என்பது 'கடுத்த' எனவும், ஷஉ சசு-ம் செய்யுளில் *சொல்லுவா னுறுமுற நாணுஞ் சொல்லலன்' என்பது 'சொல்லுதற்கிசைந்துபி னுணிச் சொல்லிடான்' எனவும், எதிர் கோட்படலம் கஉ-ம்செய்யுளில் 'முரட்சனைகன்' என்பது 'முடிச்சன கன்' எனவுங் காணப்படுகின்றன. இவற்றுள், முன்னையவற்றினும் பின்னையவே இசைப்பொருத்தமும், சொற்பொருத்தமும், பொருட் பொருத்தமுமுடையவாதல் காண்க.

(இன்னும் வரும்.)

சி. கணேசையர்.

* இக்குறிகள் இடப்பட்டன இசைப்பொருத்தமில்லாதன.